

Erdős Renée Rómában

Sétál a Trastevere szűk utcáin, halovány nap,
erős kávé, a San Pietro ölelő falai.

Egy gyertyát oltanak el minden zsoltár után,
a bazilikát betöltik a tömeg felett kopogó szavak,
egyetlen gyertya, Krisztus lelke, ég.

A tenebre alatt sötétség hatol be a fehér
szobrokba, a nagy pillérek alá, és
a márvány anyagába.

Az oltárra vetülő fény, az isteni egy sugara
a katolicizmusba vezeti Renée-t.
Átűti a levegő lemezét a sok arany nyíl,
zsoltár kanyarog, odakint a Tiberis.

Renée nagy sikolyát kéz takarja,
tuszkolja vissza a szájba.

Virrasztó boszorkány

*„Fák, mikről ismeretlen, nagy virágok
Hímporos szirmai hullnak”*

Erdős Renée: Vannak leányok...

Megnyitja lassan az édeni kertet,
a majom az álkapcsot.

Odabent fehér az éjszaka is, gyertyák a sarkkörön
túl, keményített lepedőn.

Embermód majom, legalább csókol.
Ismeretlen, nagy virágok a lepedőn,
fényes állatfogak,
a női fogsor az utolsó kenetbe harap.

Az apáca hímporos szirmai hullnak.

Az utolsó császárné

Az arany szemsértő ragyogásában, Sisi fekete csipkében
halad a termeken át,
félig nem otthoni táj Bécs peremén.
Egyel több vasúti sín, egyel több
menetjegyem van.

Oszloprendek etikettje,
és ahová menekülni lehet, a be nem rendezett tér,
a villa falain túlburjánzó képek,
Klimt ügyes keze.

A szentivánéji álmok kastélyában
égillúzió az ágy felett.

Az örködő Hermész lábainál
nem tudom lefotózni a csukott ibolyákat,
szirmukon porcukor.

Grisaille

A 19. század fényképeken – hiányos mondat.
Sisi utolsó fotója a Genfi-tó partján, egy órával a halála előtt.
Halála csipkés ujjú ruha. Fekete ernyője helyébe
almát montírozna Max Ernst.

A tó helyére tollpaplant,
hölgyek kezébe kiváló húsárut,
fejeket a kosárba.

A kontinens első metróját Budapest alá,
épületkollázst a közepébe.
Láthatatlan tájat, almafákat a Nagykörútra,
ahol a homlokzatokat nem érheti golyó,
örökké teljes a Monarchia, és minden
nemzetiség szürke.

Szürke a pestiskereszt Szentendre főterén,
a fényképezőgépre meredő szerbek.
Az arany Prága régen szürke, a Jadran vize,
a Triesztben hajóra szálló, Amerikába
tartó pillangók, hernyók, bábok.
Szürkék a sétáló fák Krajna tartomány
kastélykertjeiben.

Ezüstkolloiddal átítatott szemmel lehetne látni,
hogy a fekete és a fehér között elhelyezkedő
hársak zöldje ugyanaz volt-e,
mint a mai zöldek.

Katona Ágota (Balassagyarmat, 1989): az ELTE BTK esztétika-magyar szakán végzett,
Budapesten él. Versek, novellákat ír.